

ἠνδρώθη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, πεποιθώς ὅμως πάντοτε ἐπὶ τὸ μέλλον· τῷ 1843 ἄν ἐλάβεν ἐπισήμως τὴν ἀρχηγίαν τοῦ μοναρχικοῦ κόμματος, τῷ δὲ 1867 ἐκοινοποίησε τὴν περιάλητον ἐκείνην ἐπιστολήν του περὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Εὐρώπης ἀπάσης. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι πάντοτε ὁ κόμης ἐν τῇ πολιτικῇ ἐνεργείᾳ του ὑπῆρξεν ἀξιοπρεπὴς καὶ εὐθύς μηδέποτε θελήσας νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Λαὸν ὑφ' οὗ τὴν εὐνοίαν ἐν τῇ ἀφελείᾳ του ἤλπιζε, καίτοι φθίνοντος τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ὁποίου θρυμματίζονται αἱ γελοῖαι καὶ παράλογοι κοινωνικαὶ διακρίσεις. Τῷ 1883 ὁ κόμης Σαμβώρ μικροῦ δεῖν ἐγένετο βασιλεὺς, ἂν μὴ ἀπέστεργε νὰ δεχθῇ ὡς ἐμβλημα τοῦ τὴν τρίχρουν σημαίαν, ἀντὶ τῆς λευκῆς τῶν προγόνων του, ἣτις ἦτο δι' αὐτὸν ἀπαραίτητος.

Τοιοῦτος ἐν συνοπτικῷ συντομίᾳ ὁ δυσδαίμων βίος τοῦ παρθένου τούτου μνηστῆρος τῆς βασιλείας. Φαίνεται ὅτι ἦτο ἐκ τῶν θνητῶν «ὡν ἡ βασιλεία οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», τούτου δ' ἔνεκα σφαλὲς ἐν ταῖς προσδοκίαις του, ἵνα καταλάβῃ τὴν βασιλείαν τῆς Γαλλίας, δικαιούται ἤδη εὐελπὶς νὰ παραμυθῇται, ὅτι αὐτοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν! Ἡδὴ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν νομιμοφρόνων διάδοχος τοῦ Σαμβώρ ὁ κόμης τῶν Παρισίων.

K. A. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

'A genoux, à genoux, à genoux sur
la terre où ton père a son père, où
ta mère a sa mère.

Victor Hugo.

Γονυπετεῖτε! ἔφθασεν ἡ ὥρα
καθ' ἣν ὑμνεῖ τὸν πλάστην μας ἡ γῆ·
παρῆλθεν ἡ ἡμέρα μας, καὶ τώρα
νὰ δεηθῶμεν ἔλθετ' ἐν σιγῇ.

Λαμπρὰν τελεῖ πανήγυριν ἡ δύσις
προπέμπουσα τὸν ἥλιον φαιδρά·
ἀπηύδησεν ἀπὸ ζωῆς ἡ φύσις
καὶ κλίνει νῦν ἐν αὐρᾷ δροσερᾷ.

Ἀνέρχονται τὰ μῦρα τῶν ἀνθέων
ὡς προσευχὴ φαιδρά, ἀρμονικὴ,
ἐρυθριᾷ τὸ ῥόδον τὸ ὠραῖον
εἰς φίλημα τῆς αὔρας τὸ γλυκύ.

Ἀκανθουλλίδων ζευγὸς ἐρωμένων
παρὰ τὸ ἀδαμάντινον νερὸν
τινάσσει τὰ πτερὰ χαριτωμένον,
τὸ νᾶμα ρυτιδοῦν τὸ καθαρὸν.

Κ' ἐνῶ ἡ μία λούει τὴν ἑτέραν,
τὰ ῥάμφη των ἐνοῦσ' εἰς ἀσπασμόν·
ποῖός ποτε καθρέπτῃς πιστοτέραν
εἰκότισεν ἀγάπην καὶ δεσμόν;

Τὰ χερουβὶμ ἀπλόνουν τὰ πτερὰ των
γελόντα ὑπὸ τὸ κυανοῦν·
ὦ! σπεύσαντες κ' ἡμεῖς μὲ τ' ἄσματά των
πρὸς τὸν θεὸν ὑψώσωμεν τὸν νοῦν.

Καὶ τίς τολμᾷ ποτε νὰ βεβαιώσῃ
ὑπὸ τοιοῦτον κόσμον ἀγλάν,
ὅτι ὑπάρχουν, πνέουσι καὶ ζῶσι
κακοὶ μὴ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν;

Καὶ τί τὴν ὥραν ταύτην δὲν δοξάζει
τὴν χεῖρα ἐξ ἧς ῥέει πᾶν γλυκύ,
ἣτις τὸν κόσμον ἅπαντα σκεπάζει
ὡς ἐνστοργὸς ἀγκάλῃ μητρικῇ;

Τὴν ὥραν ταύτην σθένουνται τὰ μῖση,
γλυκεῖά τις γαλήνη τὴν ψυχὴν
ἐν τῇ παντοῦ γελώσῃ ταύτῃ φύσει
ἀνοίγ' εἰς ἀγνωστάτην προσευχήν.

Ἀπέναντι τοιοῦτου μυστηρίου
πᾶν μῖσος διαλύεται στυγνόν.
τὸ σέλας τὸ ῥοδόχρουν τοῦ ἡλίου
τοῦ φθόνου ἀναιρεῖ τὸ πελιδνόν.

Ἀνάβαιν' εἰς τὸν Πλάστην, προσευχή μου,
καθ' ὅσον δύει τ' ἄστρον τοῦ φωτός,
εὐγνωμοσύνης πλήρης ἡ ψυχὴ μου
σὲ στέλλ' εἰς τὸν πατέρα τοῦ παντός.

Ἰδοὺ ἐγγίζει ἡ μαύρη νύξ ταχεῖα
ὀρθοῦτ' ὁ δολοφόνος βλοσυρός.
ἀνάβαινε, εὐχὴ ἱλαστήρια,
τὴν σκέπην ἐκζητοῦσα τοῦ Πατρός.

Γονυπετεῖτε! ἔφθασεν ἡ ὥρα
καθ' ἣν ὑμνεῖ τὸν Πλάστην μας ἡ γῆ·
παρῆλθεν ἡ ἡμέρα μας καὶ τώρα
νὰ δεηθῶμεν ἔλθετ' ἐν σιγῇ.

Σῦρος, 1875

I. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

ΠΕΓΚ—ΣΕΙΝ

(Συνέχεια ἴδε τεῦχος 7^{ον})

IV

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ πρωΐας οἱ μουσικοὶ ἀφίκοντο μετὰ τῶν βασταζόντων τὰ φορεῖα. Ὁ γάμος τοῦ Γιαῶ καὶ τῆς Πέγκ-Σεῖν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν συνήθη ἱεροτελεσίαν· εἰ καὶ οὐδὲν ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν μυστήριον, ἐν τούτοις τὰ γοητευτικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Πέγκ-Σεῖν ἔπρεπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ πυκνὸν κάλυμμα.

Μέχρις οὗ φθάσῃ ἡ ἐπίσημος στιγμή ἡ Πέγκ-Σεῖν ἦτο μετὰ τοῦ Γιαῶ καὶ τοῦ Καμ-Σῖ ἐν τῇ κοινῇ τῆς οἰκίας αἰθούσῃ. Ἄνθη τοῦ hibiscus ἀναμεμιγμένα πρὸς μεγάλα φαιόχροα λείρια καὶ πρὸς βαρείας ἐρυθρὰς παιω-